

Simon Mockler

9+

DORIS DE DAPPERE

en de
BALLON
des DOODS

BILLY
BONES

'Doris laat zien
dat meisjes ook heel
dapper kunnen zijn!
- Amber, 10 jaar

DORIS
DE DAPPERE
en de
BALLON
des DOODS

DORIS DE DAPPERE en de BALLON des DOODS

Simon Mockler

Met illustraties van Cherie Zamazing

Vertaald door Koen Boelens en Helen Zwaan

**BILLY
BONES**

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, september 2020

Oorspronkelijke titel: *Beatrix the Bold and the Balloon of Doom*
onder licentie van Piccadilly Press,
een imprint van Bonnier Books UK, Londen
Tekst © Simon Mockler 2020
Vertaling © Koen Boelens en Helen Zwaan
Illustraties © Cherie Zamazing 2020

The moral rights of the author have been asserted

ISBN: 9789463850421
NUR: 282-283

www.billybones.nl

Voor mijn kinderen

Proloog

De vloek van de Wabbers

De vorige keer dat we Doris de Dappere, Joh het jongetje en Wilfred de Wijze zagen, hadden ze net de ondeugende kinderen van Raadselstad gered uit de marshmallowfabriek van generaal Boertaldoor, de brandende pijlen van zijn Kwade Leger ontweken en waren ze op marshmallowvloten de snelstromende rivier de Raadsel afgevaren. Dat was allemaal niet volgens plan gegaan: het plan was dat ze rechtstreeks naar Beluga zouden trekken, waar Doris **eindelijk** haar ouders zou terugzien, van wie ze al was gescheiden sinds ze een baby'tje was. Maar het loopt nu

eenmaal nooit zo vlot als je had gehoopt, en al helemaal niet wanneer er een Kwaad Leger achter je aan zit omdat je het volgens een of andere oeroude vloek te gronde zult richten.

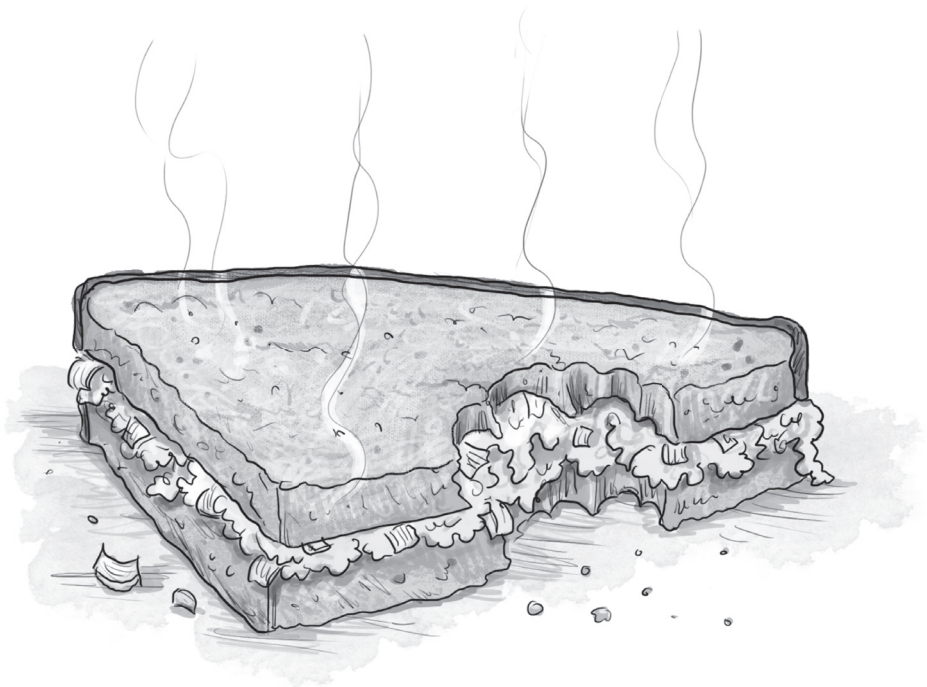
Tja, de vloek van de Wabbers. Daardoor wordt Doris al sinds haar geboorte achtervolgd, als door een vies luchtje. (Niet dat Doris stonk, hoor, al was het voor hen allemaal wel een hele poos geleden dat ze in bad waren geweest. Er is op avontuur nu eenmaal niet zoveel tijd om een bad te nemen.)

Volgens de vloek zou Doris het land en de kastelen van het Kwade Leger veroveren, daarom wilden de soldaten haar **doden**, en die waren nog veel gevaarlijker dan een vies luchtje. Ze stonken ook veel erger. Het leger deed eerder denken aan een **ontzettend** vieze

lucht, bijvoorbeeld die van een kaas-uienbroodje dat per ongeluk achter de verwarming is beland en daar al een paar dagen lekker ligt te broeien.

Inmiddels had het Kwade Leger het niet alleen op Doris gemunt, maar ook op haar familie. En op haar paleis. En op haar vrienden. En op iedereen die de soldaten tegenkwamen. (Als je ooit een vleugje opvangt van een kaas-uienbroodje, laat dan meteen alles vallen en maak je uit de voeten!)

1

De Zee der Zinkende Schepen

Het was een koude, grauwe dag en Doris, Joh en Wilfred hotsten zo snel als hun kleine wagen toeliet over een modderig weggetje naar de Zee der Zinkende Schepen. Ze zagen er behoorlijk verformfaaid uit. Wilfred zat onder het roet en de kleverige stukjes marshmallow. Joh had de stukjes die aan hem waren blijven plakken al opgegeten, maar zat helemaal onder de modder uit de rivier de Raadsel. Doris was nog steeds vermomd als Fernando de Fantastische, inclusief cape en puntmuts, maar ze leek meer op een berg oude kleding dan op een goochelaar. Ze

hobbelden al bijna twee hele dagen over dezelfde weg en waren meer dan een beetje moe, maar te erg door elkaar geschud om de slaap te kunnen vatten.

Sterker nog, tel alle uren die **alle** kinderen gezamenlijk wakker liggen op sinterklaasavond bij elkaar op, zet dat om in vermoeidheid en dan heb je een

beetje een idee van hoe afgepeigerd het reisgezelschap wel niet was. Maar ze konden niet pauzeren. Zelfs geen minuutje, zelfs niet voor een vlugge lunch met geplette gehaktbal op brood. Ze moesten als de wiedeweerga in Knikkebeen aan Zee zien te komen, zodat ze een schip konden huren waarmee ze over de Zee der Zinkende Schepen naar Beluga konden varen.

Als ze niet eerder in Beluga wisten aan te komen dan generaal Boertaldoor, waren de gevolgen niet te overzien. Al hadden ze eigenlijk wel een vermoeden, want toen zijn marshmallowfabriek in vlammen opging, hadden ze hem HEEL HARD horen roepen dat hij HAAR HELE FAMILIE TE GRONDE ZOU RICHTEN EN HUN PALEIS OOK EN OOK AL HAAR VRIENDEN EN HUISDIEREN (en ga zo maar door). Zelfs als hij niet kwaad was, richtte hij graag van alles te gronde, en nu was hij ontzettend kwaad. Dus nu was zijn vernietigingsdrang dubbel zo sterk.

‘Ik hoop dat we in de haven zijn voordat de avond

valt,' zei Wilfred slaperig. 'Ik geloof niet dat ik nog een nacht in de openlucht aankan. Ik ril nog steeds van gisternacht.'

Doris haalde de kaart uit haar tas en vouwde hem met koude, bibberende handen open.

‘Het is niet ver meer. Zodra we deze heuvel over zijn, zouden we hem moeten kunnen zien. De Zee der Zinkende Schepen ligt erachter.’

‘Denk je dat generaal Boertaldoor er spionnen naartoe zal hebben gestuurd?’ vroeg Joh.

Doris keek op de kaart. ‘Misschien wel. We zullen voorzichtig moeten zijn.’ Zodra ze dat had gezegd, keek ze onwillekeurig over haar schouder. Achter haar waren alleen een verlaten weg en spichtige, kale bomen te zien. ‘Als ze achter ons aan zaten, hadden we ze inmiddels wel gezien. Of gehoord. Als het Kwade Leger ergens níét goed in is, is het wel in zachtjes doen. Ze zijn altijd maar aan het kabbelen over kaas-uienbroodjes en zo.’

‘En het laatste wat generaal Boertaldoor zei, was dat...’ Joh maakte zijn zin niet af. Hij wilde Doris eigenlijk helemaal niet herinneren aan wat generaal Boertaldoor had geroepen.

‘Dat hij mijn familie in Beluga te gronde zal richten?’ vroeg Doris. ‘Dat is precies de reden dat we er

eerder moeten aankomen dan hij. Zo snel mogelijk. Over de Zee der Zinkende Schepen.'

Joh knikte. 'Is de Zee der Zinkende Schepen trouwens echt gevaarlijker dan andere zeeën, of is het gewoon een kwestie van een slechte reputatie?'

'De zee is berucht om het slechte weer,' zei Wilfred. 'Ze zeggen dat er uit het niets een storm de kop kan opsteken.'

'Ze zeggen ook dat er piraten zijn,' voegde Doris eraan toe. 'Die al je goud stelen en dan je schip tot zinken brengen.'

'En Zeewabbers?' vroeg Joh. 'Dat schijnt een kruising te zijn tussen een gewone Wabber en een kwal, dus die wabberen nog erger dan gewoonlijk. In de Zee der Zinkende Schepen stikt het er kennelijk van.'

'Eh, ik denk niet dat we ons zorgen hoeven te maken om een aanval door Zeewabbers,' zei Doris. 'Aangezien die helemaal niet bestaan. Ze zijn net zo echt als gewone Wabbers. Sterker nog, ze zijn minder echt. Als dat al kan. Waarom weet ik niet, maar

ik vermoed dat als we er eenmaal zijn, het al snel zal blijken dat er eigenlijk helemaal niet zoveel gezonken schepen in de zee liggen. Waarschijnlijk is het een doodgewone zee waarvan iedereen alleen dénkt dat hij gevaarlijker is dan andere zeeën, en is de helft van de verhalen niet waar.'

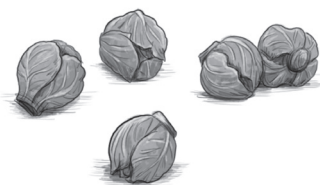

In zekere zin had Doris gelijk. De helft van de verhalen die er werden verteld over de Zee der Zinkende Schepen was inderdaad niet waar. Het probleem was alleen dat de andere helft wél waar was. En dat waren nogal onheilspellende verhalen. Er keerden schepen terug met gehavende zeilen en zonder bemanning. Er waren schepen zomaar **verdwenen** in de geheimzinnige nevels boven het water. En er waren ten minste drie verschillende **piratenbendes** die de schepen die ze veroverden in brand staken en dan toekeken hoe de bemanning van boord sprong, terwijl de piraten rum dronken

en met elkaar wedden op welke bemanningsleden konden zwemmen en welke niet.

Met dat in het achterhoofd is het zo vreemd nog niet dat men het de Zee der Zinkende Schepen noemde. En ook niet dat het havenstadje Krikkebeen aan Zee heette. De winter was de slechtste tijd om het ruime sop te kiezen, en de winter had nog twee hele maanden aan stormen en donderslagen in petto voor wie zo dwaas was om nu naar Beluga te varen.

2 Knikkebeen aan Zee

Tegen de tijd dat ze bij de voet van de heuvel aankwamen, was het al gaan schemeren. De flakkerende lantaarns van Knikkebeen aan Zee staken af tegen de donkerende lucht en het plaatsje zag er... eigenlijk niet eens zo beroerd uit. Ik wilde in eerste instantie 'duister en onheilspellend' zeggen, maar het was niet erg onheilspellend en ondanks het invallende duister gaven de vele lantaarns het geheel een best vrolijke aanblik.

'Ik had het me heel anders voorgesteld,' zei Doris, nadat Wilfred de wagen had stilgezet. De

Welkom in Knikkebeen aan zee
we wensen u een prettige oversteek

toegangspoort van het havenstadje zag eruit als die van een pretpark. Boven de poort konden ze een groot, houten scheepsmodel onderscheiden waar een uit hout gesneden zeeslang omheen kronkelde, met daarnaast een enorme, grijzende haaienkop.

De zeeslang leek erg in zijn nopjes en er zat zelfs een vrolijke zeemeermin op de boeg van het schip. Erboven hing een lantaarn aan een paal en eronder hing een bord, waarop stond: WELKOM IN KNIKKEBEEN AAN ZEE! WE WENSEN U EEN PRETTIGE OVERSTEEK. De lantaarn zwaaide piepend en krakend heen en weer in de wind.

‘De poort zit niet op slot en er zijn geen wachters te bekennen,’ zei Doris. ‘Wat eigenaardig.’

Aan de ene kant van de hoofdweg stonden winkeltjes en huizen. Die varieerden in grootte en stonden dicht op elkaar, alsof ze knus rond een kampvuur zaten. De gebouwen keken uit op de haven vol vissersboten die stilletjes op en neer deinden in het zwarte water. De haven had de vorm van een hal-

ve cirkel en op het verste punt lag een schip dat veel groter was dan de rest en aan ijzeren ringen op de kade vastzat. Doris vond het wat weg hebben van een dier dat was vastgebonden omdat het anders zou proberen te ontsnappen.

‘Kijk, er is een herberg aan de andere kant van de haven,’ zei Wilfred.

‘Laten we eens kijken of we daar wat kunnen eten en iemand kunnen vinden met een schip om ons naar Beluga te brengen,’ zei Doris. ‘Mij lijkt dat **grote** daar wel wat. Dat doorstaat vast wel een storm of twee.’

Op het bord van de herberg stond HET LEKKERBEKJE en een plaatje van een lachende vis die vastzat aan een hengel. Binnen klonk gelach.

‘Ik zal eerst even kijken of er geen spionnen zitten,’ zei Wilfred en hij gluurde door het raam naar binnen. ‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.’

Hij zag geen ongure soldaten van het Kwade Leger die zich hadden vermomd als boeren (of als vissers). Wel zag hij keurig gedekte tafels en stijlvolle

stoelen, kroonluchters aan het plafond en goedgeklede klanten die het zich lieten smaken.

‘Niets verdachts, voor zover ik het kan beoordelen. Het ziet er behoorlijk chic uit. Laten we naar binnen gaan.’ Hij hield de deur open voor Doris, Joh, Hond en Jeff. (Jeff de duif, niet Jeff het paard. Jeff het paard bleef buiten. Jeff de duif zat in een kooitje dat Doris bij zich droeg.)

‘Het lijkt hier eerder op een van de kamers in het paleis dan op een herberg,’ zei Doris toen ze aan een tafeltje bij het haardvuur plaatsnamen. Er stonden bronzen beelden op de mantel en naast de spiegels aan de muur hingen schilderijen in gouden lijsten. De kussens op de stoelen waren dik en zacht en van fluweel.

Er kwam een grote dame met een schort voor naar hun tafeltje gelopen met een lei in haar hand. Ze glimlachte gul, in haar mond blonken drie gouden tanden en ze had een glinsterende ketting met diamanten om haar nek.

‘Goedenavond, beste reizigers, en welkom in Knikkebeen aan Zee. Willen jullie iets eten?’

‘Graag,’ antwoordde Wilfred.

‘Uitstekend! Ik kan de viskoekjes van harte aanbevelen. Die zijn verrukkelijk.’

‘Ik hou niet echt van vis,’ zei Joh. ‘Heeft u ook iets anders?’

‘Nee. We serveren alleen viskoekjes. De beste van het land.’

‘Oké, dan wil ik graag alleen de koekjes. Zonder vis voor mij, dus.’

De herbergierster fronste. ‘Eenmaal viskoekjes zonder vis.’ Het krijgt piepte op de lei.

‘En wat mag het voor jullie zijn?’ vroeg ze Doris en Wilfred met een wrange glimlach.

‘Voor ons de viskoekjes mét vis, graag,’ zei Doris. De herbergierster noteerde ‘tweemaal viskoekjes met vis’, maar streepte dat weer door en schreef toen gewoon ‘tweemaal viskoekjes’. ‘Anders nog iets?’

‘Nou...’ begon Doris. ‘Weet u toevallig van wie dat grote schip in de haven is?’

‘Allicht,’ antwoordde de herbergierster. ‘Hoezo willen jullie dat weten?’

‘Omdat we het graag zouden huren.’

‘En waar moeten jullie in dat grote schip dan naartoe rond deze tijd van het jaar?’

Doris glimlachte, maar beantwoordde de vraag niet. De herbergierster was haar iets te bemoeizuchtig. Dus zei ze alleen: ‘Daar zijn we nog niet over uit. Ergens waar het zonnig is. Weet u van wie het is of niet?’

De vrouw nam hen aandachtig op, alsof ze de waarde van kostbare sieraden probeerde te bepalen.

‘Ja, allicht, maar het zal ontzettend duur zijn, want het is een erg groot schip en het is in deze tijd van het jaar levensgevaarlijk op zee. Er kan ineens een storm opsteken die je hele schip naar de haaien helpt. Sneller dan je kunt zeggen: “Hoe ging de schoolslag ook weer?”’

‘De betaling is geen punt. Wie ons meeneemt, wordt rijkelijk beloond.’

De herbergierster keek hen ongelovig aan. Ze zagen er niet bepaald uit alsof ze zich een gigantisch schip konden veroorloven. Ze keek Doris nog iets langer aan en leek toen een knoop door te hakken.

‘Ik zal ’m gaan zoeken,’ zei ze. ‘Eens zien wat-ie zegt.’

3

Een schip, een kapitein en een luchtje dat nog vreemder is dan dat van een drie dagen oud viskoekje

Even later kwam de herbergierster terug met een lange, slanke man die piekfijn gekleed was. Hij droeg hoge, zwartleren laarzen die een maatje te groot waren en had een dikke, zwarte mantel om met goudborduursel en gouden knopen, die juist een maatje te klein was. Hij had een driepunthoed op zijn hoofd en een lange snor, die aan de uiteinden omhoogkrulde.

‘Ben DeLoplanck, aangenaam,’ zei hij.

Joh moest zijn lachen inhouden, keek naar Doris en toen weer naar de kapitein. ‘Bent ú de loopplank?’ vroeg hij.

‘Aye, dat zei ik: kapitein Ben DeLoplanck. Vind je dat grappig?’ Zijn blik werd kil, zo kil dat alle humor in de kiem werd gesmoord.

‘Nee, helemaal niet,’ zei Joh met een serieus gezicht.

‘Hoelang heeft u nodig om een bemanning bij elkaar te krijgen zodat we de Zee der Zinkende Schepen kunnen oversteken?’ vroeg Doris. ‘We willen naar...’ Ze boog zich naar de kapitein en fluisterde: ‘... Beluga.’

‘Beluga, ja? Prachtige stad,’ zei de kapitein. ‘Hangt ervan af wanneer jullie kunnen betalen.’ Hij ging zitten, haalde een pijp uit zijn zak,

stopte er wat tabak in en stak hem aan. De rook kringelde om hem heen omhoog.

‘Eh...’ Doris tastte in haar binnenzak op zoek naar de zak gouden munten die ze hadden meegenomen. Ze hadden niet veel uitgegeven in Raadselstad, maar ze had eigenlijk geen idee of één zak gouden munten wel genoeg was om een schip te huren dat hen helemaal naar Beluga zou brengen.

‘Is dit genoeg?’ Doris haalde de zak tevoorschijn en legde hem op tafel.

De kapitein tilde hem op om te voelen hoe zwaar hij was. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Het gaat je een stuk meer kosten,’ zei hij. ‘In deze tijd van het jaar al helemaal.’

‘We kunnen de rest betalen als we in Beluga zijn,’ zei Wilfred. ‘We zijn een rondtrekkend tovenaarsgezin en we zijn geboekt voor een hele reeks goochelshows, die geheid een doorslaand succes zullen zijn.’

‘Jullie zien er anders niet uit alsof jullie zoveel geld verdienen.’ De kapitein keek hen door een mist

van rook met een geslepen blik aan. 'Hoe heet jullie toverbende dan?'

'De Wondere Tovershow van Bob de Tovenaar,' antwoordde Wilfred. 'Ik ben Bob. Dit zijn mijn assistenten.'

De kapitein bekeek het drietal nog eens goed. Het was wel duidelijk dat hij **achterdochtig** was. ‘Zo terug,’ zei hij. Hij stond op en liep naar de toog achter in de herberg.

‘Wat gaat hij doen?’ vroeg Joh.

‘Weet ik niet, ik kan het niet goed zien.’ Doris stond op om eens goed te kijken. ‘Hij praat met de herbergierster. Het lijkt alsof ze iets aan het bespreken zijn. Ze staan te knikken.’

Op dat moment liep de kapitein terug naar hun tafel. ‘Bij nader inzien is die zak goud voorlopig wel genoeg,’ zei hij. ‘Jullie kunnen de rest betalen wanneer we in Beluga zijn aangekomen.’

‘Fantastisch. Bedankt. Hoelang duurt de reis?’ vroeg Doris.

‘Bij gunstige wind en een kalme zee een dag of zeven.’

‘En morgen hijsen we de zeilen?’

‘Aye. Ik zal proviand moeten inslaan en de bemanning bij elkaar moeten krijgen, maar daar zal ik

bij het ochtendgloren mee beginnen, zodat we tegen het middaguur goed en wel onderweg zijn.’ De kapitein schudde hun de hand en tilde zijn hoed een stukje van zijn hoofd.

‘Als je het niet erg vindt, neem ik dit alvast mee.’ Hij griste de zak gouden munten van tafel. ‘Tot morgenvroeg.’

‘We hebben in ieder geval een schip. En een kapitein,’ zei Doris, terwijl ze kapitein DeLoplanck nakeek.

‘Inderdaad. Dat was een fluitje van een cent,’ zei Joh.

‘Soms gaan de dingen gewoon precies zoals je had gehoopt.’ Wilfred zakte onderuit in zijn stoel en legde zijn voeten op een houtblok bij het vuur. ‘Na alle tegenspoed verbaast het me niets dat het een keer van een leien dakje gaat. We hebben een beetje geluk wel verdiend. Zo werkt dat. Na regen komt zonneschijn. Na winter komt voorjaar. Na spruitjes komt pudding.’

Doris staarde in het vuur. Ze hoopte dat Wilfred gelijk had, maar kon de gedachte niet van zich afzetten dat er iets vreemds gaande was in Knikkebeen aan Zee, met al die mooie versieringen, de luxe viskoekjes en die goedlachse, piekfijn geklede kapitein wiens kleren hem net niet pasten. Ze konden maar beter op hun hoede zijn. Zodra je eenmaal aan boord was van een schip, was er geen uitweg. Tenzij je zin had om een heel eind te zwemmen, natuurlijk.

Doris de Dappere is niet zomaar een koningin, maar een ongelofelijk stoere. Ze is pas 10 jaar oud, maar dat heeft haar nooit eerder in de weg gestaan.

Nu ze de Draak van Raadselstad heeft verslagen, moet ze het paleis van haar ouders in Beluga eerder zien te bereiken dan haar tante Esmerelda de Verschrikkelijke en het Kwade Leger. Als ze daar niet in slaagt, zijn de gevolgen niet te overzien...

Om in Beluga te komen moet ze de Zee der Zinkende Schepen oversteken. En zoals de naam al doet vermoeden, is dat een nogal gevaarlijke tocht. Maar als je Doris de Dappere heet en je hebt Joh het jongetje, Hond de hond en Wilfred de Wijze aan je zijde, dan kun je alles aan...

Doris de Dappere en de Ballon des Doods is het derde en afsluitende deel van de serie.

www.billybones.nl

Met illustraties van
Cherie Zamazing

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

AVONTUUR

GEHEIMEN

HUMOR

